

Vampshine

Boek 2 – Lily

Angie Kok

Eerste Druk: September 2024

Cover: Angie Kok

ISBN: 9789465019031

Uitgever: Brave New Books

Trigger warning: in dit boek komen scènes met geweld voor, alsook (verwijzingen naar) seksueel misbruik. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorwoord

Matthias, dit boek draag ik op aan jou. Jij bent dit jaar mijn rots in de branding geweest, mijn grootste steun. Hier heb je een gedichtje. Dat ik altijd mooi heb gevonden toen ik het las.

*Ik kan mijn ogen sluiten.
Maar daarmee ben jij niet weg.
En zelfs al praat jij zonder woorden
Ik hoor alles wat je zegt.
Ik voel jou
En ik lees jou
Van je masker tot je ziel.
Je stilte en je stem.
Ik kan vluchten en verdwalen.
Jij bent daar
Waar ik ook ben.
Ontkennen heeft geen zin
verstoppert evenmin.
Je zit verankerd in mijn hart
Geklonken in mijn zijn.
Het mooie van de liefde.
Maar soms
Doet liefde pijn.*

Aan mijn lieve oma, mijn steun en toeverlaat, ik hoop dat we nog vele jaren samen hebben. Je bent de beste oma die iemand zich kan wensen.

Wat voorafging:

Angie en haar vrienden gingen naar een school genaamd het gezelle College daar leerde ik Angie kennen mijn beste vriendin. Vroeger zat ik op de school genaamd Vampshine. Daar zat ik al een tijdje voor mijn grootouders overleden en ik naar een andere school ging. De school droeg altijd geheimen met zich mee en liet die voor de eerste keer zien na al die tijd.

Alles veranderde toen een nieuwe jongen in hun klas verscheen. Hij bleek al gauw slechte bedoelingen te hebben. Geoffrey verkrachtte haar en ze pleegde zelfmoord. Lorenzo, haar vriend, veranderde haar in een vampier. Er kwam een hevig gevecht waar haar beste vriendin vermoord werd, haar partner. Maar ze had ook nieuwe vrienden gemaakt en een jongen uit de klauwen van Geoffrey gered. Hij heette Matthias.

Proloog

Mijn naam is Lily. Jullie kennen me als de beste vriendin van Angie. Ik was altijd een heel opgewekt meisje. Ook al wist ik niet wie ik was en wat ik deed, want ik was heel onzeker over mezelf. Dus vond ik er niks anders op dan te lachen, over allerlei dingen in het leven. Ik hou van mooie jurkjes dragen en me opmaken voor een feestje. Ik ga graag lekker met mijn vrienden op stap, om leuke dingen te doen en te genieten van het leven. Ik heb lang ergens anders gewoond, omdat mijn ouders altijd reisden en ik toch naar school moest.

Op school was ik de vrolijkheid zelve en ik had toen een heel leuk groepje. De school waar ik over vertel, heet Vampshine, daar leerde ik mijn andere vrienden kennen. Dat was voor ik mijn beste vriendin Angie leerde kennen op een andere school. Ik heb ook een hele goede vriend, hij heet Jace, door een ruzie was ik hem bijna kwijt. Daar heb ik veel spijt van, want ik hou van hem met heel mijn hart, dat moet hij zich alleen nog gaan realiseren. Dat wat er ook gebeurt, ik altijd van hem zal houden.

Ik heb door Geoffrey veel slechte dingen gedaan en ik ben uiteindelijk vermoord door Jack. Matthias, de vriend van Angie, heeft me weer tot leven gewekt. Ik begrijp niet waarom. Dit is mijn verhaal, mijn tweede kans en mijn nieuwe leven als vampier!

Jack sneed mijn keel door, ik hapte wanhopig naar lucht. Mijn ogen vulden zich met tranen die over mijn wangen biggelden. Bloed trok langzaam in mijn kleding, het liep overal. In de verte hoorde ik iemand

mijn naam roepen, maar ik kon niet meer antwoorden. Mijn stem was gewoon weg.

Ik hapte nog een laatste keer naar lucht. Het was onmogelijk om mijn ogen open te houden, het werd steeds donkerder. Ik probeerde te vechten tegen de duisternis, al slokte die me sneller op dan ik dacht. Ik voelde een leegte in mijn hart. Mijn lichaam voelde niet meer alsof het van mij was, ik wist dat ik doodging. De leegte voelde eenzaam, niemand kon me horen gillen. Ik wilde zo graag schreeuwen en het liefste wilde ik gewoon leven. Er voelde iets onafgewerkt in mijn korte leven.

Ik heb spijt van één ding: dat ik de jongen voor wie mijn hart bestemd was, nooit de waarheid heb gezegd. De leegte in mijn hart komt door het gemis van die ene speciale jongen. Mijn beste vriend Jace, waar ik zoveel voor begon te voelen dat ik het niet meer kon verdragen dat we alleen vrienden waren. Ik miste hem zo erg. Ik heb nooit de kans gehad om te zeggen dat ik van hem hou, na de ruzie die we hadden. Ik miste mijn oude vrienden, van voor ik naar de school ging waar ik met Angie zat.

‘Neen! Zo wil ik niet sterven!’ Met mijn laatste kracht draaide ik mijn hoofd en zag Matthias versteend van angst staan. Ik keek wanhopig naar hem en fluisterde zachtjes. ‘Red me, alsjeblieft.’

Hij hielp me door mij zijn bloed te laten drinken. Mijn lichaam stond in brand. Het vuur dat in mij was ontsprongen brandde hevig. Mijn stoffelijke overschot voelde niet meer als dat van mij. Ik schokte met mijn lichaam en ik verloor mezelf verder in de duisternis. Dit was de eerste keer dat ik vrede had met het duister, mijn lichaam was in transitie.

Na een paar weken schrok ik wakker. Nat van het zweet en de angst. Ik keek om me heen en herkende de kamer niet waar ik in lag. De krampen in mijn buik voelden pijnlijk, het waren net messteken. Ik hoorde lichte voetstappen dichterbij komen. De deur ging langzaam open. Ik herkende haar, het was Angies tante Estella. Ze sprak op rustige toon tegen me. ‘Rustig, Lily, je bent veilig.’

Estella gaf me een drankje. Ik pakte het voorzichtig vast en rook eraan. Het rook lekker, ik dronk het gulzig op. Het rook een beetje naar zoete aardbeien. De kramp in mijn maag werd minder. Ik dronk nog een drankje en nog een. Het smaakte lekker, een beetje bitter, wat was dat? Ik keek om me heen. ‘Waar ben ik?’

Estella schonk me een flauwe glimlach. ‘Rustig maar, meisje, je bent veilig. We zijn in de hotelkamer waar Lorenzo verbleef met Angie.’

Ik knikte dankbaar en vroeg me af of de rest er ook was. Ik keek in de richting van de deur en hoopte vurig dat ze binnen zouden komen. Estella keek me medelevend aan. ‘Je vrienden zijn er niet. Die wachten thuis. Ik wist niet of je het ging overleven.’

Over mijn wang gleed een traan. Ik keek verdrietig de andere kant op. Dat betekende maar één ding en dat was dat ik een vampier was. Zoals Angie.

Ik kon wel schreeuwen van frustratie. Dit wilde ik niet! Estella legde haar hand op die van mij. Ze trok me in haar armen en die dag huilde en schreeuwde ik zo hard, dat ik volledig uitgeput in een diepe slaap viel.

De volgende morgen stond ik op. Het was die ochtend heel donker en grijs buiten, dus kon ik wel naar buiten wandelen. Blijkbaar waren we nog

steeds in Frankrijk. In hetzelfde appartement dat Angie en Lorenzo soms boekten.

Estella vertelde me wat er was gebeurd met mij. Dat Geoffrey en Jack nog leefden, maakte me woedend. Ik wilde... Wat wilde ik eigenlijk? Ik voelde me zo in de war. Angie haar tante vertelde dat we over een paar dagen naar Angie toe gingen. Kon ik dat wel aan? Wilde ik wel terug? Ik vertelde haar dat ik even naar buiten ging. De dag was grijs en donker dus ging ik op verkenning. Ik bleef heel lang weg, om mijn hoofd leeg te maken. Het werd snel donker die dag, het was al snel midden in de nacht.

De volle maan was het enige licht, de wind voelde koud aan. Hij sneed in mijn gezicht. Ik wandelde naar nergens. Estella vertelde me alles over het vampier-zijn. Er zijn verschillende soorten vampiers, je hebt de volbloedvampier die zo geboren was. Je hebt een halve vampier die als mens geboren werd en erna gebeten werd. Daar wilden de volbloedvampiers niks mee te maken hebben, zei ze. Wat ik raar vond. Een vampier is toch een vampier?

Ze vertelde ook dat Angie een heel ander soort vampier was. Ik vroeg haar of ze wist hoeveel soorten er waren. Dat wist ze niet, zei ze. Mijn gedachten gingen alle kanten op. Alle informatie trok me in gedachten terug naar de vrienden die ik al een lange tijd miste, maar dat liet ik nooit merken. Die ene jongen op wie ik smoorverliefd was. Ik dacht aan Jace, ik herinnerde me zijn lieve lach en zijn donkerbruine ogen, als pure chocolade. Zijn warme hand die hij vaak op de mijne legde, waar ik altijd heel rustig door werd. Hij was iets groter dan ik en smaller. Hij had donkerbruin, kortgeschoren haar. En zijn glimlach liet zijn ogen schitteren.

Ik voelde me ineens leeg nu hij er niet was. Ik miste ook mijn andere goede vriend, Eli. Om zijn grappen kon ik lachen. Hij gaf me altijd een knuffel als ik me slecht voelde. Ik dacht altijd dat ik verliefd was op Mike, een andere jongen van school, maar toen ik doodging kon ik alleen Jace zien. Hij zei dat hij me nodig had. Of het was gewoon een droom.

Ik heb een besluit genomen, ik ga terug naar hen. En dan vertel ik dat ik terugga naar mijn geboortestad Leuven. Ik wil het goedmaken met mijn oude vrienden. ‘Tijd voor een nieuwe ik. Niet meer bang zijn en zelfverzekerder worden. Dat is wat ik ga doen.’

-1-

De voordeur ging open en ik stond aan de grond genageld. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik zag Angie verbijsterd naar me staan kijken en toen kwamen er tranen in haar ogen. Ik had niet in de gaten dat ik ook huilde. Ze trok me naar zich toe en omhelsde me. Ze keek haar tante vragend aan. ‘Maar... Hoe?’

Een glimlach bereikte mijn lippen half. ‘Matthias. Heeft hij niks gezegd?’

Angie schudde haar hoofd. Haar tante kuchte. ‘We moeten praten.’ Angie deed een stap opzij en we liepen samen naar binnen. Iedereen, op Matthias na, keek geschokt naar me. Een voor een omhelsden ze me en keken blij. We gingen aan de tafel zitten en daar kwam het gesprek op gang over de afgelopen dagen. Ik luisterde maar half, ik was in gedachten verzonken.

Angie sloeg me aandachtig gade. Ze leek bezorgd. Ze pakte mijn hand vast en kneep erin, ik kneep zachtjes terug. Het huis zag er goed uit, ze hadden het opgeknapt in die paar maanden tijd. Ik was hier niet eerder geweest, maar ik had foto’s gezien. Matthias keek me aan, zijn ogen stonden vriendelijk. Ineens hoorde ik zijn warme stem in mijn hoofd. Sommige vampiers konden via telepathie communiceren, had Estella uitgelegd.

‘Alles oké?’

‘Ja, hoor, maar ik ga zo iets zeggen.’

‘Wat dan?’

‘Ik ga terug naar mijn geboortestad. Ik kan niet hier bij jullie blijven. Ik wil graag iets anders.’

Matthias knikte, hij begreep het. Nu zag ik in zijn ogen waarom hij niks had gezegd. Hij kon blijkbaar mijn gevoelens waarnemen en voelde dat ik in de war was en dingen moest afmaken. Estella had zojuist aangekondigd dat ze nog dingen ging onderzoeken. Nu was het mijn beurt, ik verzamelde al mijn moed en nam het woord. ‘Ik blijf niet bij jullie. Ik ga terug naar mijn geboorteplaats.’

Mike keek me geschokt aan. ‘Wat? Waarom? We hebben je net terug.’

Ik keek hem medelevend aan. ‘Ik heb daar nog onafgewerkte dingen, Mike.’

Hij knarste met zijn tanden. ‘Die dingen die je noemt, dat gaat zeker over Jace?’

Matthias, die mij gemaakt heeft, begreep er duidelijk niks van. ‘Ik ken hem toch niet?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik heb het over mijn vroegere beste vriend en vriendengroep. Die kennen jullie niet.’

Angie knikte begrijpend. Ze wist dat ik mijn lagere school ergens anders had gedaan en wist dat ik hen miste. Ondanks de ruzie die we hadden nadat ik weg was gegaan. Ik kende Angie en Mike nu bijna vier jaar, maar daarvoor had ik andere vrienden.

Iedereen leek het te begrijpen, behalve Mike. Hij keek ontzettend kwaad. Hij stond bruut op, de stoel kletterde op de grond. Hij liep naar de gang, de deur werd dicht gesmeten, de bovenste deur werd ook met een klap dicht gesmeten. De meesten waren stil geworden van de woede-

uitbarsting. Ik verbrak de stilte. ‘Ik heb oma's huis gekocht. En ik ga daarnaartoe verhuizen.’

Estella had me gezegd dat het kon. Dat ik zelf mocht kiezen of ik terug naar hier kwam of niet. En dat heb ik gedaan, ik ging naar mijn vertrouwde plek, mijn ouderlijk huis. Ver weg van Geoffrey en Jack. Ik wilde niets met ze te maken hebben. Het was niet mijn gevecht.

De meesten knikten en we wisselden telefoonnummers uit. Het deed me goed dat ik Angie nog als vriendin had. We omhelsden elkaar nog eens en ik liep met Estella het huis uit. Weg van die sleur en geen school meer. Ik mocht van Estella online een cursus volgen tot ik had besloten wat ik wilde doen.

Ik stapte de auto in en liet dit leven ver achter me, het was niet meer het leven dat ik gewend was. We reden naar mijn geboorteplaats. Leuven is een hele mooie en levendige stad. Ik woonde aan de rand van de Elf Novemberlaan in Kessel-lo, daar woonden mijn grootouders vroeger. Je kan in Leuven veel doen, zoals uit eten gaan en shoppen, en dan had ik het nog niet over het uitgaansleven, daar waar studenten dansen. En mijn nieuwe vrienden wonen niet zo heel ver, maar toch wilde ik terug meer in de richting van de stad wonen.

We reden de straat in van mijn ouderlijk huis. Ik voelde me ineens heel opgewekt. Het gebouw had oude, rode bakstenen. Het was ruim, had drie slaapkamers en een grote badkamer met een bad en een inloopdouche. De woonkamer was ook heel groot en er was gerenoveerd. In de woonkamer stond een kast met boeken, er was een muur rood geschilderd en daar was

de zwarte tv aan bevestigd. Ik had een keuken met een mooi kookeiland erin. Niet dat ik nog normaal at, maar ik kookte graag.

Angies tante zei ook dat er een vampier in de buurt woonde. Als ik vragen had, mocht ik bij hem langsgaan. Het huis was al helemaal in orde gemaakt, een dag eerder had ik Estella ingelicht dat ik terug wilde naar Leuven. Ze begreep me volledig na alles wat ik meemaakte en vond het een goed idee.

Ze parkeerde de auto voor de poort en we stapten uit. Ik kreeg de sleutel en deed die in het slot. Ik stond te popelen om aan mijn nieuwe leven te beginnen. Het voelde goed om hier te zijn, hier kon ik mezelf terugvinden. Wanneer aan mijn nieuwe ik. De sleutel maakte een klikkend geluid en ik stapte mijn huis binnen. De inkomhal zag er ruimer uit met het nieuwe behang van vogels. Het leuke aan vogels was dat ze vrij zijn, en het mooie donkerblauw stond goed. Een glimlach bereikte mijn gezicht.

Estella keek me even aan. ‘Denk je dat het je gaat lukken, wat ik allemaal gezegd heb?’

Ik knikte enthousiast. ‘Dank je wel. Voor alles.’

‘Graag gedaan, meisje.’ Ze draaide zich om en liep terug naar haar auto. Ik zag haar de oprit af rijden en toen was ik alleen thuis. Diezelfde avond ging ik voor de eerste keer uit. Ik had een berichtje gezien dat mijn oude vrienden in de Barvista zaten te drinken. Dat café kende ik nog niet. Ach ja, ik zou het wel zien.

Ik nam een warme douche en trok een jurkje aan. Het was rood met een open rug, ik hield altijd al van jurkjes en rokken. Dat zou ik nooit willen veranderen. Ik keek mezelf aan in de spiegel. Mijn mooie, blauwe ogen

hadden plaatsgemaakt voor rood en blauw. Dat was wel mooi eigenlijk, ik had mijn haar ook laten knippen. Het was nu korter. Angie vond het goed staan, zei ze toen ik wegging vanmiddag.

Ik had ook een sollicitatieformulier ingevuld voor een kassabaantje. Ik wist nog niet goed hoe ik wilde leven, meer mens zijn of meer vampier zijn. Dat was nog een keuze die ik zelf moest maken.

Dus vanavond ging ik mijn oude woonplaats eens verkennen als de nieuwe ik. Ik liep de trap af richting de koelkast en dronk bloed, het smaakte echt wel goed. Raar dat het zo snel wende eigenlijk, ik dacht dat ik er meer moeite mee zou hebben. Ik greep de sleutels van mijn huis en van mijn nieuwe brommer. Ik heb altijd al graag op een brommer gereden, de wind in je haren voelt altijd goed.

Ik draaide mijn deur op slot, liep richting de brommer en startte die op. Ik scheurde weg richting de stad, de avond viel vroeg. Ik zag een prachtige zonsondergang, een rode zon omringd door rood en roze. Het zag er heel mooi uit als je zo naar de stad reed.

Eenmaal in Leuven zette ik mijn brommer op slot, anders zou hij gestolen worden. Ik wandelde de straat uit, het Ladeuzeplein op. Zo naar de oude markt en daar vond ik al snel het café. Ik stond even te twijfelen of ik het wel zou doen. Opeens voelde ik Matthias aan de andere kant. Hij sprak me moed in.

‘Ga gewoon binnen, Lily. Als het echt je vrienden waren, zijn ze het nu ook nog steeds.’

‘Nou... Jij hebt makkelijk praten.’

‘Nee! Ik zeg gewoon dat je ervoor moet gaan. Ik ben bij je. Alleen op een

afstand.'

'Dank je dat je me steunt.'

'Daar zijn vrienden voor. Vooruit, ga naar die jongen toe.'

Ik keek op en zag mensen naar me kijken. Ik schraapte mijn moed bij elkaar en liep het café binnen. Daar zaten mijn vrienden allemaal samen in een groepje. Ik liep op hen af. 'Hey, dat is lang geleden.'

Iedereen keek op en was verbaasd dat ik hier stond. 'Hallo, inderdaad.' Jace sprak en kortaf tegen me.

Ik kromp in elkaar en Lynn deed er nog een schepje bovenop. 'Wat moet je? Waar zijn je andere vrienden?' Het sarcasme spatte ervan af. Dacht ze nu echt dat ze me kon kleineren? Wie dacht ze wel niet dat ze voor zich had? Dat bange meisje van vroeger?

Ik trok automatisch mijn masker op en glimlachte. 'Uitgaan, wat anders? En mijn andere vrienden zijn thuis.' Lynn rolde met haar ogen. Totaal niet onder de indruk. Ze haalde haar schouders op. De anderen wilden duidelijk niks zeggen. Blijkbaar was dit moeilijker dan ik verwacht had. Ik voelde me zo klote op dat moment. Maar ik liet niet zien dat ze mij gekwetst hadden.

Ik draaide me zelfzeker om en liep naar de bar. Daar ging ik zitten, in mijn eentje op een kruk. Ik keek om me heen en zag vier jongens mijn kant op kijken. Ze liepen op me af en daar kwamen de opmerkingen.

Vanbinnen voelde ik woede opkomen. Dachten die jongens dat elk meisje zin had in seks?

Een van de jongens zag er goed uit, hij had donkerzwart haar en een gespierd lichaam. Zijn ogen waren donkergroen, zijn lach was verlegen en

tegelijkertijd heel sexy. Maar zijn opmerking maakte me woedend, hij had zich door zijn vrienden laten opjatten en dat paste niet bij zijn aura. Estella had uitgelegd dat als we ons focussen, we de aura's konden zien van mensen, of ze goed of slecht waren. Dat leek me best handig om te weten als je iemand moet doden.

‘Hey, schatje, iets drinken?’

Ik keek de jongen aan met een opgetrokken wenkbrauw. Hij was duidelijk in de wind en liet zich door zijn vrienden beïnvloeden. ‘Iets drinken? Van jou zeker? Laat me niet lachen!’

De jongen werd vuurrood en zijn vrienden begonnen te lachen. Hij kon er niet om lachen en legde een arm om me heen. ‘Schatje, ik wil je verwennen. Jij bent mijn bitch.’

Ik wist dat hij zo niet was in het echt, dankzij zijn aura. Zijn aura zag er zachtroze uit en had een mengeling met wat rood erbij. Ik wist nog niet zo goed hoe het nu ging bij mensen, dus maakte ik me van hem los en duwde zijn arm van me af. Ik liep langs hem heen en ging tegen een muur staan, waar het rustiger was dan aan de bar. Zijn vrienden hoorde ik nog steeds lachen en opmerkingen maken.

Maar de jongen liet het er niet bij, hij kwam opnieuw op me af. Hij stond voor me en wilde me ongemakkelijk doen voelen. Wat dacht die jongen wel? Ik had het gehad met kerels die dachten dat ze me konden zeggen wat ik moest doen en laten. Dus nam mijn instinct het over en ik fluisterde in zijn oor. ‘Dus je geeft het niet op? Kom mee naar boven, naar de toiletten, als je durft.’

Hij was niet achteruit gegaan door mijn opmerking en knikte gretig. Ik maakte me van de muur los en liep naar boven, richting de toiletten. Jaces ogen volgden mij maar hij zei niks, hij zag ook dat de jongen mij volgde op een drafje. De jongen volgde me op de voet en grijnsde breed naar zijn vrienden, hij dacht dat hij gewonnen had.

Boven aangekomen stapten we in het achterste wc-hokje. ‘Mijn naam is Newt, schatje. Leuk dat je bent bijgedraaid.’

Ik draaide me naar hem om en glimlachte duister naar hem, mijn tanden liet ik in het licht schitteren. Hij keek me doodsbang aan en ik glimlachte, ik rook zijn angst. Hij ging automatisch achteruit, hij wilde terug naar buiten gaan, maar hij zat in de val. Die kerels hadden me zo woedend gemaakt dat ik hem een lesje manieren wilde leren. Ik duwde hem tegen de muur en hield hem met één hand vast, hij wilde tegenstribbelen maar ik was veel sterker dan hij.

Mijn instinct nam het ineens over en ik voelde me daardoor alleen al opgewonden. Mijn tanden drongen langzaam in zijn nek, het verse bloed smaakte beter dan ik verwacht had. Het warme bloed drong mijn lichaam binnen en ik voelde me automatisch beter en sterker worden, ik was zelfs opgewonden geraakt door die beet alleen al. Ik genoot ervan.

Mijn instinct schreeuwde dat ik moest stoppen met me te voeden aan hem, het was niet de bedoeling dat hij doodging. Er was bovendien een ander gevoel bij mij opgekomen toen ik dronk van hem: hij zou nog weleens een perfecte vertrouweling kunnen zijn. Dus besloot ik hem los te laten, legde hem tegen de muur en zocht zijn telefoon in zijn broek. Hij was helemaal van de kaart door het bloedverlies. Ik zette mijn

telefoonnummer in zijn telefoon. Ik had van Estella gehoord dat er altijd gevolgen zouden zijn als je een mens beet, ongeacht of je nu je bloed deelde of niet. Ik had nooit verwacht dat vers bloed beter smaakte dan die zakken uit de frigo.

Ik keek even naar de spiegel, mijn spiegelbeeld zag er sexy uit en mijn ogen hadden een ander soort rood gekregen door de opwinding. Ik likte het bloed van mijn lippen en liet Newt veilig achteraan liggen op de grond. *Zijn vrienden zouden zo wel naar hem toe gaan*, dacht ik bij mezelf.

Ik stapte over hem heen en liep richting de trap naar beneden, ik ging terug tegen de muur staan waar ik naartoe was gelopen nadat ze zo onbeschoft hadden gedaan. Ik kreeg een glimlach rond mijn mond als ik terugdacht aan Newts bloed. Ik keek rond want ik verveelde me. Er was hier niet veel te doen vanavond. Ik zag dat Jace en de anderen mijn kant op keken, ze hadden gezien dat ik weg was gegaan met de jongen.

Jace draaide zijn hoofd weg en keek me niet meer aan. Het voelde echt lastig. Er kwam op een gegeven moment een andere kerel naar me toe. Ik had hem niet opgemerkt tot hij sprak. ‘Alles oké, Lily?’

Ik keek op en keek recht in de ogen van Jack. Blijkbaar kon ik mijn angst voor hem niet verbergen, want ik begon te schreeuwen. Iedereen keek onze kant op, ook de groep kerels met hun rotte opmerkingen. Blijkbaar was Newt hersteld van zijn toestand, want hij zat terug bij zijn groep, alleen zag hij er futloos uit en heel erg dronken.

Mijn angst voor Jack was zichtbaar. In mijn hoofd zag ik het beeld voor me opdoemen van dat mes op mijn keel en ik kreeg geen lucht meer. Mijn stem beefde van angst toen ik sprak. ‘Wat doe jij hier?’

Jack stak zijn armen uit. ‘Rustig, meisje. Ik doe je niks.’

Mijn oude vrienden schrokken van mijn stem. Jace keek opnieuw mijn kant op, zo had hij me nog nooit tekeer horen gaan. Hij zag duidelijk in mijn ogen dat er iets niet in orde was. Jace stond op en liep naar ons toe, hij nam mijn arm vast en we liepen naar de anderen toe.

Jack gaf zo makkelijk niet op en liep met ons mee. ‘Lily, ik moet met je praten, het is dringend.’

Jace voelde mijn hand beven. Ik wilde niet opkijken want dan zag iedereen de angst in mijn ogen. Jace nam het woord over, want ik kon even niks uitbrengen. ‘Je ziet toch dat Lily niet met jou wil praten. Laat haar met rust.’

Jack zou zich normaal niet laten afschepen door een jongen zoals Jace, maar hij ging weg. Hij schoof me wel een briefje toe, waardoor ik nog meer verstijfde. Mijn angst nam de overhand en alles werd zwart. Jace had me net op tijd weten op te vangen en op de bank laten zakken, samen met Eli. De anderen keken vragend naar elkaar, duidelijk niet wetend wat ze moesten doen.

Ik kwam na een halfuurtje bij. De anderen waren rondom me gaan staan, zodat niemand doorhad dat ik flauwgevallen was van angst. Ik keek hen dankbaar aan en liet mijn blik rusten op Jace, zijn donkerbruine ogen schitterden in het licht. Hij zag er goed uit, ik kreeg het warm vanbinnen toen hij sprak. ‘Wat is er nu gebeurd? Wie was die kerel? En waarom ben je zo bang voor hem?’

Ik wendde mijn blik af. ‘Dat is een lang verhaal. Jullie zouden me toch niet geloven. Ik zou het zelf ook niet geloofd hebben.’

De anderen begrepen er niks van. Eli sprak voor de eerste keer terug tegen me. ‘Dat zal je ons dan eens moeten uitleggen. Maar niet nu, we gaan zo naar huis.’ Ik keek naar hem op en knikte. Misschien was het geen slecht idee om naar huis te gaan. Mijn vrienden stonden op en liepen naar buiten. Ik volgde hen, niet wetend of ik mee mocht gaan of niet. Mijn reactie op Jack was zo heftig geweest, dat ik volledig uitgeput was. De anderen hadden wel door dat ik hen volgde maar zeiden niets. Ik voelde me zo leeg vanbinnen, ik had niet verwacht Jack zo snel te zien.

Jace keek naar me en zag dat ik er helemaal doorheen zat. Hij wilde niet dat ik zo naar huis ging. ‘Waar moet je naartoe, Lily?’

Ik keek op en begreep niet wat hij bedoelde. ‘Naar mijn brommer?’

‘Waar woon je nu?’

‘In het ouderlijke huis van mijn oma.’ Iedereen draaide zich naar me om, ze waren duidelijk verbaasd. Ik was lang geleden al met mijn ouders verhuisd, na de pijn en het verdriet dat ik had gehad. Het was zo ondraaglijk geweest om mijn grootouders te verliezen, dat ik iedereen van me wegduwde. ‘Ik woon daar nu alleen. Dat heb ik met mijn ouders besproken. Ik wilde even weg van alles, na wat er met me gebeurd is het afgelopen jaar.’ Ik loog over wat ik vertelde. Dat voelde vreselijk, ik hield niet van liegen tegen vrienden.

Jace bleef me even aanstaren. Voelde hij dat ik loog? We waren allemaal jong, maar nu al alleen wonen, dat was gevaarlijk. Ik haalde mijn schouders op, ze moesten eens weten dat ik geen mens meer ben.

‘Ik breng je wel,’ zei Jace. ‘Misschien is het een goed idee dat we een dezer dagen eens praten.’

Mijn mond viel open, dat had ik niet zien aankomen. Ik knikte instemmend en liep met hem mee. Hij was drie jaar ouder dan ik en had zijn rijbewijs al, net als Eli en Jordy. De anderen namen afscheid en ik liep met Jace mee naar de auto. Ik ging zitten op de stoel en hield mijn mond, ik wist niet goed wat ik moest zeggen.

Hij zette MNM op en we luisterden in stilte naar de muziek. We kwamen na een kort ritje aan bij mij thuis. Mijn brommer had ik bij een vriendin mogen zetten, die haalde ik een andere dag op, had ik gezegd. Ze woonde in Leuven in een loft, in de Brusselsestraat bij haar ouders.

Ik keek Jace dankbaar aan. ‘Dank je voor de lift. Wil je even binnen komen?’

Jaces ogen spraken boekdelen. ‘Niet vandaag, misschien een andere keer.’

Ik knikte. Het deed pijn, maar ik begreep hem wel. Ik draaide me om en stak de sleutel in mijn slot. Ik hoorde hem wegrijden en liet mijn tranen de vrije loop. Ik liep huilend naar binnen, ging naar de koelkast en dronk wat bloed. Het smaakte niet zo heerlijk als toen ik gedronken had van een mens.

Ik was helemaal van slag met mijn gevoel. Ik zette me in de zetel neer en daar viel ik huilend in slaap. Totaal uitgeput door de angstige gevoelens die ik had gekregen door Jack opnieuw te zien.

De droom drong zich aan mij op. Een gedaante maakte zich aan mij bekend, ik kon niet zien of het Geoffrey was of iemand anders. Zijn donkere ogen hielden mij gevangen, zijn stem was duivels. ‘Schatje, ik zal je altijd weten te vinden. Jij kan niet ontsnappen aan mij, jij bent van mij.’

Ik kon mij niet bewegen, enkel kijken naar hoe hij mij gevangenhiield. Hij kwam langzaam dichterbij. Ik wilde gillen toen hij mijn arm aanraakte. Ik kon mij nog altijd niet bewegen. Het was alsof iemand mijn brein bestuurde en ik geen controle meer had. Hij raakte me overal aan en ik kon alleen afwachten wat hij nog meer zou doen.

Hij rook fel naar verse bloemen, alleen was de geur te veel. Zijn lippen raakten mijn nek en ik verstijfde, ik kon er niks tegen doen, enkel fysiek ondergaan wat hij met mij aan het doen was. ‘Help mij! Iemand alsjeblieft! Jace!’

Geoffrey genoot van mijn doodangst. Die kerel kreeg er een kick van, dat zeg je aan zijn grijns. Waarom deed hij dit met mij? Opgesloten zijn in je geest is erger dan dat je zou leven. Ik wilde wegvluchten bij hem en naar een mooie plaats gaan. Waar ik gelukkig kon zijn met de jongen die mijn partner zou zijn. Kon ik mij maar losmaken van hem, dan was ik nu al weggegaan. Mijn benen trilden toen Geoffrey verder aan mijn lijf zat. Ik was doodsbang en schreeuwde het uit van de pijn.

Ik werd schreeuwend wakker door een nachtmerrie, het zweet liep van mijn voorhoofd af en mijn handen beefden. Ik voelde mij zo rusteloos, ik wist even niet goed waar ik was, ik keek op de klok en zag dat het drie uur in de middag was. Ik moest opschieten, of ik kwam te laat op mijn eerste werkdag. Waarom ik besloten had om te gaan werken, wist ik niet goed.

Ik stond op uit de zetel en liep met een snel tempo de trap op richting de badkamer. Ik douchte me en nam mijn werkkleren voor de Carrefour. Ik was aangenomen als jobstudente om achter de kassa te werken. Ik was snel klaar en liep terug naar beneden, want ik had honger gekregen. Ik liep op de frigo af en dronk gulzig mijn bloeddrankje voor ik vertrok.

De avond viel heel vroeg vandaag omwille van het slechte weer, het was heel snel donker, wat wel goed was als je een vampier bent. Zeker omdat ik van Estella te horen had gekregen dat vampiers sneller verzwakt raken door de zon. Ik had besloten te voet te gaan omdat mijn brommer nog bij mijn vriendin stond en om mijn gedachten op een rijtje te zetten.

Ik nam een jas uit de kast en trok die aan. Met lood in mijn schoenen stapte ik mijn huis uit. De kou sloeg direct in mijn gezicht. Ik trok mijn jas nog strakker om mij heen maar het hielp niet echt, het was een koude avond en ik had nog steeds honger. De wandeling zou me hopelijk goed doen. Ik stapte stevig en resoluut door terwijl mijn gedachten juist alle kanten op schoten, om precies daar te landen waar ik niet wilde.

‘Het zal je goed doen om een baantje te hebben,’ had Estella gezegd.

‘Wat afleiding doet wonderen,’ meende Angie. Ik voelde aan alles dat dit niet zo zou zijn, het klonk te menselijk en ik dacht dat we dat niet meer waren. Ja, de wereld draaide door, maar de gapende pijn in mijn hart zou nooit weggaan. Geoffrey had mij helemaal gebroken, ik voelde me niet meer vrij zoals voorheen.

Na wat hij mij allemaal had laten doen, praat ik er nog niet graag over omdat ik het nog niet verwerkt heb. Een groot deel van wat er gebeurd is, herinner ik me ook niet meer. Ik lijd vast aan geheugenverlies. Wie in hemelsnaam denkt dan dat werken haar beter zou laten voelen? Een traan verscheen, maar ik drong hem met alle moed die ik in me had terug. Ik mocht nu niet meer huilen, huilen was voor zwakke mensen. Ik was niet meer wie ik vroeger was: een bang, onzeker meisje. Ik moest verder, stap voor stap.

Vlak voor ik mijn nieuwe werkplek binnenstapte, keek ik naar de weerspiegeling van mezelf in de etalage. Mijn halflange, bruine haar stond me nog steeds goed, maar de herinnering aan de stem die mij met mijn nieuwe coupe complimenteerde en die ik nooit meer zou horen, deed verdomd pijn. Ik dacht aan mijn oma, door de herinnering aan toen ik hier met haar kwam. Ik glimlachte even naar mezelf omdat ik wist dat ik dat achter de kassa ook zou moeten kunnen. Je hoorde er netjes en altijd vrolijk uit te zien als je met klanten omging. Het zou vandaag een helse opgave worden. De pijn van het verlies zat nog steeds in mijn hart. Mijn hart voelde nog steeds leeg aan, zonder het mens-zijn.

De uren achter de kassa kropen voorbij, ik had me in mijn hele leven nog nooit zo verveeld. De late shift was bijna voorbij, ik telde de minuten

af die als slakkenzombies voorbij kropen. Af en toe ving ik de bemoedigende glimlach van mijn collega Suzy. Ik kende Suzy nog niet erg goed, maar ze was vriendelijk tegen mij en voelde blijkbaar dat ik wat extra steun kon gebruiken. Maar ik wilde Suzy niet met mijn leed belasten. De lieve vrouw was hoogzwanger en moest zich nu met niets anders bezighouden dan de baby die in haar buik groeide.

Het was bijna sluitingstijd toen ik vier mannen opmerkte die de winkel binnenstapten. Ze waren allemaal in het zwart gekleed en droegen zware *booths*. Ik had meteen door dat er iets niet klopte. De voorste man gijzelde mijn blik, hij leek te controleren wat voor iemand ik was. Terwijl ik hem aanstaarde, kromp mijn maag in elkaar, de haren op mijn armen schoten omhoog. Hij was groot, had donker haar en was atletisch gebouwd. Onder de rand van zijn spannende T-shirt prijkte een halve tatoeage. Maar die uiterlijke eigenschappen verdwenen meteen uit mijn geheugen toen ik zijn ogen zag. Het leek wel of zijn ogen roder waren dan de mijne waren. Het waren overduidelijk vampiers. Volbloeden zelfs.

Mijn vermoeden dat de kerels foute boel waren, werd bevestigd toen de man een wapen bovenhaalde en daverde: 'Iedereen op de grond, dit is een overval.' Het wapen dat hij trok, maakte de ernst van de situatie meteen duidelijk.

Iedereen drukte zich angstig tegen de grond. Enkel ik stond stokstijf stil, ik was nog nooit door een geweer bedreigd geweest, dat was iets voor lafaards. Een mes had ik wel al gevoeld, maar met een geweer bedreigd worden was ik niet gewend. Ik was niet in staat om te reageren, door de

erge gebeurtenis van eerder. Het wapen dat op mijn gezicht gericht werd, was intimiderend.

De man zijn blik boorde zich weer in de mijne en met forse schreden kwam hij op mij af. ‘Ben je doof of zo, mens?’ bulderde hij. Ik schudde angstig het hoofd. Ik haatte jongens die me commandeerden. Net toen ik wilde gaan liggen, greep hij brutaal mijn arm. Hadden deze vampiers niet door dat ik een van hen was? Ik wist niet wat deze vampiers van plan waren, dus speelde ik het spel maar mee. Gewoon uit verveling en omdat ik dacht dat deze vampiers volbloeden waren.

‘Openmaken, schatje, treuzelen kunnen we later nog.’

Ik keek de man verbouwereerd aan en zag hoe zijn tong langs zijn lippen gleeed. Hij knipoogde uitdagend naar mij. *Eikel*, dacht ik in mezelf, *dacht hij nu echt dat dit me zou raken?* Ik draaide mijn hoofd naar het kassascherm. De kassa was vergrendeld. Iemand moest de noodknop ingedrukt hebben. Enkel de manager kon de kassa nu nog openen. De politie zou er snel zijn, voor volbloedvampiers te zijn, waren dit eigenlijk niet de meest slimme van allemaal. Dachten ze soms dat ze beter waren? Ze moesten eens weten wat ik zou kunnen doen.

Op het dak hoorde ik de regendruppels vallen. Iedereen die op de grond lag was doodsbang. De mannen begonnen nerveus te worden, door het geluid van de sirenes van de politie. Een van de mannen sprak tegen de leider. ‘Wil je daarmee stoppen, verdomme, Luc! Ik word er nerveus van!’

Luc trok een wenkbrauw op en keek naar zijn handlanger. ‘Jens, neem je me nu in de maling? We gebruiken onze namen niet hardop.’

De man met zijn donkerbruine haar was dichterbij gekomen en gaf Jens een stomp tegen zijn hoofd. De arme Jens was kleiner dan ik en viel bijna op de grond. Jens zijn ogen waren rood geworden en hij keek de man woedend aan. ‘Rowan, hou ermee op!’

Niemand durfde iets te zeggen. Suzy kromp in elkaar. Ze zag er doodsbang uit. Ik legde mijn hand op de hare en kneep er zachtjes in.

‘Ja, zie je dat? Iedereen wordt er nerveus van!’ Jens zag er nog steeds heel boos uit, ondanks zijn kleine gestalte. Zeker toen hij een flesje pakte en tegen de muur smet. Het glazen flesje spatte in scherven uiteen, iedereen kromp ervan in elkaar. Witheet van woede schreeuwde hij: ‘Oh... Nou is het mijn fout zeker, dat die stomme flikken hier zijn?’

Rowan keek verveeld uit zijn ogen. ‘Dat zeg ik toch helemaal niet?’

Luc liep nonchalant naar Jens en Rowan. ‘Hou dan je bek! En denk liever na over hoe we hier weg geraken, je weet dat de politie niet gaat onderhandelen, dus dat heeft geen nut.’

‘Nou... Wat stel jij dan voor? Naar buiten gaan en niks hebben? Er een bloedbad van maken?’

De mensen begonnen nog banger te worden door die uitspraak, ik rook de angst nu duidelijk. Ik kreeg ineens een glimlach rond mijn mond, de angst die ze nu hadden, maakte het leuker om van iemand te kunnen drinken. Niemand wist wat er zou gebeuren. Ergens hoopte ik op een gevecht, ik was ineens opgewonden door deze situatie.

Een klein stemmetje sprak in mijn hoofd. *Lily, je doet alsof je een mens bent.* Dat is wat ik te horen kreeg, maar wilde ik dat wel? De mensen

waren duidelijk bang voor deze vampiers, ik rook het aan hen. Het was een fijn gevoel.

Rowans stem haalde me uit mijn gedachten. ‘Dat zeg ik helemaal niet. Maar ik zeg gewoon dat de politie niet gaat onderhandelen en dat we veilig moeten wegkomen.’

Jens rolde met zijn ogen, hij was duidelijk niet onder de indruk van Rowan. ‘Nou, dan moeten we wel met een plan komen.’

Rowan keek hem onaardig aan. ‘Hoe wil je dat doen? Een gijzelaar meenemen?’

Luc grijnsde breed. Hij vond dat idee ineens leuker. Mijn instinct nam het over, ik wilde zien hoe ver ze zouden gaan en of ze mij zouden meenemen of een echte mens. Ik voelde me door die gedachte alleen maar meer opgewonden om met hen mee te gaan. Ik voelde de angst weggaan die ik eerder had gevoeld. ‘Nou, dat is pas een goed idee. Zie je dat denken helpt?’

Jens was duidelijk geschrokken. ‘Je bent toch niet serieus, gast?’
Jens keek Luc vragend aan.

Luc zijn ogen begonnen te stralen, ik kreeg het automatisch warm vanbinnen. ‘Zie jij me lachen misschien?’

Jens zijn ogen werden donkerder. Hij draaide zich om en beende weg, hij trapte een blik omver. Ik kon deze vampiers niet echt vatten. Onze regering hielp vampiers, waarom doen ze dit dan?

Een klein stemmetje in mijn hoofd sprak weer. *Misschien uit verveling? Het zijn dan ook vampiers. Toch, Lily?*

Jens gromde luid uit frustratie. ‘Met jou valt er dus niet te praten. Je zou het beter uit je hoofd zetten.’

Luc trok een grimas en keek vragend naar zijn vriend. ‘Wat bedoel je daar nu weer mee?’

Jens gooide een blik naar zijn hoofd. ‘Dat je je verstand aan het verliezen bent door heel deze situatie!’

De anderen zeiden geen woord en keken naar de twee die ruzie aan het maken waren. Het was nog nooit zo stil geweest in deze winkel, het voelde niet goed aan voor de mensen. Ik was opgewonden omdat ik nog nooit een volbloedvampier had gezien. Het voelde spannend en raar tegelijk, maar dat was waarschijnlijk omdat mijn gevoelens heviger waren dan toen ik een mens was.

Luc keek zijn vriend woedend aan. ‘Nou... Ik zou eens willen weten waarom de politie hier zo snel is komen opdagen.’

Ik rolde met mijn ogen, mijn instinct gaf hardop antwoord op zijn vraag. ‘Ben je soms dom? Gast, hoe dat nu komt? Iemand heeft duidelijk op de noodknop gedrukt.’

Luc en de andere drie hadden niet verwacht dat iemand zou antwoorden op zijn vraag. De mannen keken op me neer, blijkbaar waren ze een beetje uit hun lood geslagen omdat ik tegen hen durfde spreken.

Luc keek naar Jens en die lachte het hardst van de vier. Jens zijn ogen glinsterden van het lachen en zijn vriend werd er boos om. ‘Is dit soms grappig?’

Jens gaf me een knipoog. ‘Euh ja, sorry, gast, maar ze is echt grappig. Kijk dan hoe je zelf kijkt, omdat ze zo reageerde.’

Ik keek op naar Luc en zijn gezicht stond inderdaad grappig. Ik begon er zelf van te glimlachen, over hoe ik hem aan had gesproken. Het viel me op dat ze niet *baas* zeiden, of leider of zo.

Luc keek naar zijn handlangers die aan het lachen waren. Hij was kwaad, al kon er een klein lachje vanaf. Ik dacht dat ik me vergist had, Luc kon duidelijk lachen. Wie had dat gedacht? Ik raakte in de war van het gebeuren. Moest ik nu bang zijn? Of kwaad omdat ik weer in een situatie zat met mannen die dachten dat ze beter waren dan een vrouw?

Luc keek nog steeds naar mij, zijn ogen stonden uitdagend en ik voelde me er rustiger door. Tot nu toe durfde niemand spreken. De politie verpestte het door te roepen via een megafoon buiten. 'We willen geen slachtoffers. We gaan dit rustig proberen op te lossen.'

Luc werd opnieuw woedend. Hij ramde zijn hand tegen de muur en er verscheen een gat in, zijn hand was niet eens vol bloed maar ik wist niet of het pijn deed. De mensen krompen ineem, ik wist nog steeds niet of ik nu bang moest zijn of niet. Mijn instinct schreeuwde dat ik niet bang moest zijn van hen. Luc keek zijn andere handlangers aan, die begonnen ook hun geduld te verliezen.

De politie riep nogmaals. 'Zouden jullie alsjeblieft het zwangere meisje deze kant op willen sturen? Dan komt er een agent binnen in haar plaats.' Hoe wisten ze dat er een zwangere vrouw aanwezig was?

Luc verloor zijn geduld. 'Telefoons afgeven, nu! Tempo!'

De mensen kwamen in actie en haalden hun telefoons uit hun zak. Ik had mijn geluid op stil gezet en mijn telefoon verstopt, ik kon die niet afgeven omdat ik bang was alles kwijt te raken. Dus haalde ik mijn oude telefoon boven en gaf die in de plaats. Ik had die bijgehouden omwille van de leuke foto's maar ik was geen mens meer. En met mijn nieuwe telefoon stond ik in contact met Estella en met de anderen, en ik had dit nummer gegeven aan Newt.

De politie dacht echt dat ze konden onderhandelen, maar de vampiers zeiden niks tegen hen. Luc nam de manager van de winkel vast en spuwde een woedende vraag uit. 'Is hier nog een andere uitgang? Waar de politie niets van weet?'

De manager sprak op angstige toon. 'Helaas niet, nee. Anders had ik het je al lang gezegd, meneer.'